

מסורת הש"ס

כל פסולי המוקדשין

פרק חמישי בכורות

לג.

עין משפט
נר מצוה

י א מיי פיד מהל' בראת
 המקדש הל' י ופ"ח מהל'
 קרנן פקח הל' א:
 יא ב מיי פ"ח מהלכות
 בנדרות הל' א:
 יב ג מיי פ"ח מהלכות בראת
 מקדש הל' י ופ"ח מהל'
 ק"פ הל' ח:
 יג ד מיי פ"ח מהל' בראת
 הלכה ו טושי"ע א"ח ס'
 מלג סעף א:
 יד ה מיי פ"ח מהל' בנדרות
 הלכה יט וכאדק מ"ד
 טושי"ע י"ד ס' זו סעף א:
 וזו ו מיי פ"ח מהל' פסולי
 המוקדשין הלכה ג:

תורה אור השלם

1. בשערך האטלען
הטעמט ווערדו: יעדו צעכט
וואָל: דעריס כּ
רר רכלל נאָר ערשט חובב
אָבעל פֿאַר שׂר כּוּרנאָט
אַלדען אַשר נאָן יעדו רכלל
אַלדען העכט ווערדו
יאכאָב צעכט וואָל:
דעריס כּ
אָר אַפּאָר יאכאָב אַז העכט
נאָן האָלן כּ האטלען
הטעמט ווערדו: יעדו צעכט
וואָל: דעריס כּ
2. ובערעם יעדו אַז כּוּחַ
החגפּער נעשוק ווערן
יך: מברכּו כּ
3. דר אַל בני ישׂראל
טעמט אַשר אַשר כּוּ
אָמא אַשר אַשר כּוּ
דוקא רכלל אַז לודעריס
יעדו פּסח יך:
מברכּו ט

מוסף רע"י

[illegible]

שיטה מקובצת

א) קאמרינן ולאכילה זר:
 ב) אף בכור מותר: ג) יצחק
 ורבי אושעיא ס"א דאמר
 רבי יצחק החורש בשור
 פסולי המוקדשים לוקח מ"ט
 כצבי וכאיל גוף אחד ועשאו
 הכתוב שני מינין ואמר ר' א
 אושע' המרביע שור פסולי
 המוקדשים לוקח מאי טעמא
 כצבי וכאיל גוף אחד ועשאו
 הכתוב שני מינין: ז) הקפר
 ס"א דאמר רבי אלעזר הקפר
 חזי זהבא רבא ללמד ומצא

דבית ה"ח תם בו. אף על גב דהאי קרא מיירי נמי בצעל מוס צין לרצ צין לרצי רצ דלעיל בריש עד כמה (דף כח.) וצין לרצי ישמעאל צין לרצי עקיבא דפ' אחיו מקומן צסופו (וצחוס דף מ.) וצין לרצי ישמעאל וצין לרצי יוסף הגלילי דבריש צ"ש (שם דף לו.) או מצטרס דמשמע אחר תם ואחר צעל מוס או מיהיה (לו) דדריש לימד על הצכור צעל מוס שנותנו לכהן מ"מ אחי קל וחומר ומפיק מיהקשא ונאכל לזרים מאחר דמתוקמא היקשא ^ו דכחוס הכנופה צחוס וצכי האי גוגא צסחנן צפ"ק דוצחוס (דף י"ו.) גבי אשם שזכנא דמו (צ"ח) פסול לא מצינא אמרת קל וחומר משעול ^ו אף על גב דרבעו אים לכו

הַיִּקְיָאָה יֵשׁ דַּחְסוּתָא כֹּאשֶׁם לְמַלְתָּא
אֲחֵרִיתִי דַּמּוּכָה סוּגִיָּא יֵשׁ הַסֵּס וּבִפְ"ק
דְּקֻדוּשִׁין (דף ע"ז.) * אֲמִי קַל וְחוֹמֶר
וּפִתְקָא מְגוּיָהּ שׁוֹה בְּגִמְרָא וּבִמִּיתָה
הַיִּסָּב גְּצִי וְכַל הֵיכָא דְכַמִּיז (חֻקָּה)
(עֵיכוּבָּא) לֹא דִרְשִׁין ק"ו וּשְׁמַעְתָּ
דַּמְלוֹת עֵשֶׂה שְׁמוֹנָן גְּרַמִּיז * גְּצִי פִּסְלִים
חִיזִין נִשִּׁים לֹא כֵּן שֶׁן וְהָא דִּלְקֻמָּן
דִּרְשֵׁי פ' ט' (דף נ"ג.) דִּלְרִשִׁין מֵהִיקְיָאָה
דַּעֲשֵׁר תַּעֲשֵׁר מִקֵּץ בְּחֵמָה לִמְעַשֵּׁר דָּגָן
מִה מַעֲשֵׁר דָּגָן מִן הַחֹדֶשׁ עַל הַיֶּשֶׁן לֹא
וּפִתְקָא מִק"ו דִּכְשִׁים וְעוֹשִׂים שֶׁסֶם
כִּלְאִים זֶה בִּזְמַן מַתְעַשְׂרִים מִזֶּה עַל זֶה
חֹדֶשׁ וַיֵּשֶׁן כ"ו הַסֵּס לֹא מִיחֻקְמָה הִיקְיָאָה
אִי אֲחִיתִי לִמְדִין ק"ו וְעַ"פ דִּלְרִשִׁין
כִּי הַיִּסָּב לִרְיִי הִיקְיָאָה לְכַדְרֵשִׁי
בְּהוֹא פִּיקָא * דְּמָה מַעֲשֵׁר נִיטֵל בְּזֹאמוֹד
וּבִמַּחֲשָׁבָה וְכִי * וְלִרְכִּיא גַּמִּי לְכַדְרֵשִׁי
בְּזֻכְרִים בְּסוּף פ' בִּית שְׁמַ"י (דף מ"ה).
יֵשׁ קֻדְשִׁי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים אֵין חִיבִין
אִי מ"מ עֵיקָר אֲחִיָּא הִיקָשׁ לִשְׁנֵה שְׁנֵה
וְהָא דְכַכֵּל בְּזִכָּר (חֻלִּין דף קט"ו). אִיכָּא
מ"ד דְּבִשָׁר בְּחֵלֶל אֲסוּר בְּאִכְלֵיהּ וּמוֹתֵר
בְּהֵלֶהּ מְגוּיָהּ שׁוֹה קִדְשָׁה קִדְשָׁה וְאִיכָּא
לִמְאֵן דִּלְאִסְרָה אֵף בְּהֵלֶהּ מִק"ו לֹא
קִשִּׁיא מִיָּדִי אֲהֵיָּא דְקֻדוּשִׁין (דף ט"ו)
* כִּדְרִשִׁין נְקֻדוּשִׁין: חֹדֶר לְכַדְרֵשִׁי
יִצְחָק ור' אוֹשִׁיעִיא. פ"י בְּקוּטֵרֶס לֹלָא
אֲתַפְּרֵשׁ וְרִבִּינוּ חֲנַנְאֵל מִפְּתֵי דֵהֵיינו
הֵיכָא דִּפ"ב דְּמִכּוֹת (דף כ"ג). הַמְרַבֵּיעַ
שׁוֹר פִּסְלוֹ הַמּוֹקְדֵשִׁין אֲהֵמְנִיָּה שׁוֹר
פִּסְלוֹ הַמּוֹקְדֵשִׁין לֹקוֹה גּוֹף אֲחֵד *
יֵשׁ הֵן וְעַשְׂאֵן הַכְּתוּב שְׁנֵי גּוֹפִין פִּירוּשׁ
שֶׁהַשּׁוֹר בְּפָנֵי עֲלָמוֹ נַחֲשָׁב כִּכְזִי וְכֹאִיל
דֵהֵיינו שְׁנֵי מִינִין וְלֹא כְמוֹ שֶׁרְגִילִין לִפְרֵשׁ
שֶׁס שְׁקֵלָה הוּא כְּקֻדְשִׁים וְקֵלָה הוּא
כְּחֻלִּין אֵלֶּה מִזְבֵּי וְאִיל נִפְקָא כְּקֻדְשִׁים
הַכֹּא * אֵין מֵאֲבִילִין אוֹתוֹ אֲנִדּוּת.
ה' לִנְעַל לִרְק יֵשׁ לֵלָה שׁוֹר רַק
לְעוֹמָאָה שְׁקֵלָה בְּפִסְתָּ דַּמּוּכָה
בְּסוּמּוֹ: דִּתְנִיָּא הִיו אֲפִיזֵי שְׁתֵּי

צבור

[illegible]

הני מילי צבור סס. איתקש לחזה ושוק דהא קרא בתם קמסמעי
 דכתיב לעיל מיניה [במדבר יח] את דמס מאורוק אכל צעל מוס כתיב בפרשת
 כל הצבור (דברים טו) הטמא והטהור יחדו: **זר שאוכל בקדשים**
קלים. שלמים ומעשר ופסח: **צעודם לצור.** דאס איין הון טהור

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' הטמא והטהור
יחדיו יאכלנו וצ"ש ה"מ:
(ב) תוס' ד"ה חד וכו' גוף
אחד הוא ועשאו הכתוב
שני גופין:

גליון הש"ס

גמ' תלתא צבי ואיל. עי
לעיל יצ ע"א מד"ה מה:
תד"ה וב"ה בו' אתי ק"ו
ומפקא מג"ש. עי צב"מ
קיד ע"א מד"ה ולדך:

רבינו גרשום

וזה נשאר המוקדשין וזה ששפדו
ושטחו לאכילה: דלא חוי ליש. ציוס
טוב: ב"ש היא. דשאר צבור צעל
מוס בקדושתו קאי אפי' לאחר שמיטה
כחם וכי היכי י' דחם אין מרגילין
משום ציון דקדשים דפוגם הבשר
דמחמיר לתמוך העור ומומן הבשר
צבעל מוס נמי אין מרגילין: רבי אלעזר
צ"ש. דמחמיר בפסולי המוקדשין דלמר
יו אפילו לאחר שמיטה בקדושמיייהו
קיימי: שתי תעוּס. שהפריש
לאחריות שאם מאכזר האחת יתכפר
בזבירתה ונפל מוס צאחת: סמימה
פקרב. לחטאתו: צעל מוס פקדה.
ודמיה לנדת שפרות: נשחטה
צעל מוס. אחר פדיונה: אם עד
שלא נזרק דמה של סמימה. נשחטה:
מוסרי. צבילה וואע"ז שזרק דם
התמימה קודם שמיאלכ צ"ש צעל מוס
דבזירה לן דמאחר שצאת זבימה שז אין צ"ה קדושה
צבעל מוס: אם משזרק דמה של סמימה. נשחטה אסורה אפילו
בהנאה דהויא לה חטאת שכיפרו צעליה ולמימה אולא דזו היא אחת
מחמש תעוּסות יו מתמוט: אפילו צער בזבירה ו' אסורה. צער
צעל מוס דבזירה ליה אפילו לאחר שמיטה בקדושמיייהו קיימי
וחטאת שכיפרו צעליה מיקריא: לוקמה כולה כצ"ש. דקס"ד דכי
היכי דמחמיר צ"ש צבור מחמיר נמי צבאר פסולי המוקדשין פ:
(ור"ה)

לרצון בכל ענין דלם דמיה למטות שפירו צנניה ורבי אלעזר זכר
הכל מיירי שהתמימה צאה ע"י קדושת ה' עצמה ולא חילל הצבע
שלה כיון דאין התמימה צאה מכחה הלכך לרצון נזרק דמה לפס
אלעזר צרבי שמעון וכן אסורה בכל

ומקדשין משום ביון:
ד"ש דאמר אין מאכילין
בזוהר לכות כלומר כי הכי
מחמיר ביה בחמיר
מאי בארנא דאין מרגילין:
אחת תמימה ואחת בעלת
שום. כגון שהיפה ב'
חטאתא לארבעה שאם תאבד אחת או (תפיל) [תפול] בה מוט שהיא שניה תחתיה: אם משנזק דמה של תמימה.
ששטתה הבעלת מוט אסורה והריא חטאת שפירו בעליה לדמיה זולא: רבי אלעזר בן שבעון אומר אפי' בשר בעלת
מוטם בקריה. כלומר אפי' נדשטתה קודם שנזק דמה ואפי' בדשר בקריה הוי כמבשיל כיון שלא נאכל אלא
לאחר זריקה אסור. וכי היכי מחמיר הכא בהך בעלת מוט הריא אפסולי המוקדשין הם הכי מחמיר דאין מרגילין

מן קר. והא דלא מזכיר הכא אלא נדמ משום רבות דב"ה נקטתה ארדפי' שרי ר"ה: ר"ח: טן חטאות לא גרס: דהנן: טן מוט ובמ
הנשיה צר' נדמ: טן שפירא הבעלת מוט: טן קדושת ה':